

- okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia lub po zakończeniu stosunku pracy nie otrzymuje żadnego ekwiwalentu pieniężnego za urlop?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugiej odpowiedzi twierdzącej: czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w okresie rozliczeniowym w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, wpływa na obliczenie wynagrodzenia za urlop w taki sposób, że pracownik za minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni otrzymuje niższe wynagrodzenie lub po zakończeniu stosunku pracy otrzymuje niższy ekwiwalent pieniężny za urlop niż uzyskałby, gdyby obliczenie wynagrodzenia za urlop było oparte na przeciętnym wynagrodzeniu za pracę, które pracownik otrzymałby w tym okresie rozliczeniowym bez obniżenia wynagrodzenia? Jeśli tak, to jaki udział procentowy w odniesieniu do nieobniżonego wynagrodzenia pracownika może maksymalnie stanowić dopuszczone przez ustawodawstwo krajowe obniżenie w drodze układu zbiorowego wynagrodzenia za urlop w wyniku zatrudnienia w skróconym wymiarze czasu pracy, braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy w danym okresie rozliczeniowym, aby można było przyjąć zgodną z prawem Unii wykładnię przepisów krajowych?
- 4) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do urlopu nie przysługuje za takie okresy w roku, w których niezdolny do pracy z powodu choroby pracownik nie pobierał wynagrodzenia ani zasiłku chorobowego czy wypadkowego, o ile skutkuje to prawem pracownika do mniej niż czterech tygodni corocznego urlopu?
- 5) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawo do wynagrodzenia za urlop lub po zakończeniu stosunku pracy prawo do ekwiwalentu pieniężnego za urlop nie przysługuje w latach, w których w wyniku braku pracy albo niezawinionej nieobecności w miejscu pracy, w szczególności z powodu choroby, w rzeczywistości pracownik nie pobierał żadnego wynagrodzenia brutto?
- 6) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowego układu zbiorowego, zgodnie z którym prawa do urlopu oraz do wynagrodzenia za urlop wygasają z końcem roku kalendarzowego, następującego po roku powstania prawa do urlopu w taki sposób, że dla pracownika niezdolnego do pracy w kilku kolejnych okresach rozliczeniowych zostaje ograniczona możliwość kumulowania prawa do corocznego płatnego urlopu? Jeśli tak, to czy prawo Unii zostaje lepiej i bardziej skutecznie zrealizowane w prawie krajowym, jeśli takie postanowienie układu zbiorowego pozostaje całkowicie niezastosowane, czy wtedy, gdy postanowienie to zostaje rozwinięte w drodze wykładni zgodnej z prawem Unii w taki sposób, że zamiast okresu rocznego obowiązuje określony dłuższy okres?
- 7) W przypadku udzielenia na jedno lub więcej pytań od pierwszego do piątego odpowiedzi twierdzącej: czy ogólna unijnoprawna zasada pewności prawa oraz zakaz działania prawa wstecz nakazują ograniczenie w czasie ze skutkiem wobec wszystkich zainteresowanych możliwości powołania się na wykładnię, którą Trybunał w orzeczeniu prejudycjalnym wydanym w niniejszym postępowaniu nada postanowieniem art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE, ponieważ krajowe orzecznictwo sądów najwyższych orzekło wcześniej, że odpowiednie krajowe przepisy ustawowe i postanowienia układu zbiorowego nie mogą podlegać wykładni zgodnej z prawem Unii? W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy zgodna z prawem Unii jest sytuacja, w której sądy krajowe na podstawie prawa krajowego przyznają pracodawcom, którzy spodziewali się utrzymania krajowego orzecznictwa sądów najwyższych, ochronę uzasadnionych oczekiwań, czy też zapewnienie ochrony uzasadnionych oczekiwań jest zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de travail de Huy (Belgia) w dniu 28 czerwca 2012 r. — Agim Ajdini przeciwko Państwu belgijskiemu, Service des Allocations aux Handicapés

(Sprawa C-312/12)

(2012/C 287/37)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de travail de Huy.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Agim Ajdini.

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodny z prawem europejskim — w szczególności z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. z 2000 r., C 364, s. 1), w tym zwłaszcza z jej art. 20, 21 i 26 — art. 4 loi du 27 février 1987 relative aux allocations aux handicapés [ustawy z dnia 27 lutego 1987 r. o zasiłkach dla osób niepełnosprawnych] w zakresie w jakim wyłącza możliwość korzystania z zasiłków dla osób niepełnosprawnych — jedynie ze względu na przynależność państwową — przez cudzoziemca, który legalnie przebywa w Belgii, jest wpisany do rejestru cudzoziemców i posiada trwałe i silne więzi z Belgią, przy czym ma miejsce również i ta szczególna okoliczność, że cudzoziemiec ten jest obywatelem państwa trzeciego uznanego oficjalnie za kraj kandydujący do przystąpienia do Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 26 § 4 loi spéciale du 6 janvier 1989 sur la Cour d'arbitrage [ustawy szczególnej z dnia 6 stycznia 1989 r. o trybunale arbitrażowym] jest zgodny z prawem europejskim, w szczególności z art. 234 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sądu Administracyjnego (Polska) w dniu 2 lipca 2012 r. — Minister Finansów przeciwko MDDP Sp. z o.o., Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

(Sprawa C-319/12)

(2012/C 287/38)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelnego Sądu Administracyjnego

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: MDDP Sp. z o.o., Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 132 ust.1 lit.i), art. 133 i 134 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, ⁽¹⁾ dalej zwanej Dyrektywą 112, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one objęciu zwolnieniem od podatku od

wartości dodanej usług edukacyjnych świadczonych przez podmioty niepubliczne w celach komercyjnych, które wynika z art. 43 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz 535 ze zm.; dalej ustawa o VAT) w związku z poz. 7 załącznika nr 4 do tej ustawy, w stanie prawnym obowiązującym w 2010 r.?

- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy ze względu na niezgodność zwolnienia z przepisami Dyrektywy 112, podatnik na podstawie art. 168 tej Dyrektywy będzie uprawniony jednocześnie do stosowania zwolnienia od podatku oraz korzystania z prawa do odliczenia podatku naliczonego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 2 lipca 2012 r. — F. van der Helder i D. Farrington przeciwko College voor zorgverzekering (Cvz)

(Sprawa C-321/12)

(2012/C 287/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: F. van der Helder, D. Farrington

Strona pozwana: College voor zorgverzekering (Cvz)

Pytania prejudycjalne

Czy ustawodawstwo, któremu emeryt lub rencista podlegał najdłużej, w rozumieniu art. 28 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ odnosi się do ustawodawstwa dotyczącego świadczeń w razie choroby i macierzyństwa, ustawodawstwa dotyczącego emerytur, czy też wszystkich ustawodawstw dotyczących działów zabezpieczenia społecznego wymienionych w art. 4 tego rozporządzenia, które miały zastosowanie na podstawie jego tytułu II?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).